

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3178/2017. (VII. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.15/2016/4. számú végzése alap-törvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz keretében a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.15/2016/4. számú végzése és a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzfF.16/2016/6. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] A tárgyi ügy előzményeként az indítványozó bíróval szemben a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (a továbbiakban: Bjt.) 108. §-a alapján a törvényszék elnöke – fegyelmi eljárás kezdeményezésének mellőzésével – figyelmeztetést alkalmazott. Az indítványozó kérte a fegyelmi eljárás lefolytatását. A Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzfF.4/2015/18. számú határozatával megállapította, hogy az indítványozó fegyelmi vétséget követett el, a fegyelmi eljárást azonban megszüntette, tekintettel arra, hogy az indítványozó határozott időre történő kinevezése miatt a szolgálati viszonya időközben megszűnt. A Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság mint másodfokú bíróság SzfF.9/2015/14. számú határozatával az elsőfokú szolgálati bíróság határozatát helybenhagyta. Az indítványozó ezt követően a Bjt. 129. §-a alapján új eljárást kezdeményezett a szolgálati bíróság előtt, kérve a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.9/2015/14. számú határozatának hatályon kívül helyezését, és a fegyelmi vétséget megállapító részében az eljárás megszüntetését. A Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzfF.16/2016/6. számú végzésével a kérelemnek nem adott helyt, a fegyelmi eljárást megtagadta. A Bjt. 129. § (1) bekezdése szerint a jogerős fegyelmi határozat elleni új eljárást az eljárás alá vont bíró kezdeményezhet. Ezt a törvényi rendelkezést az elsőfokú szolgálati bíróság úgy értelmezte, hogy az indítványozó – mivel bírói szolgálati viszonya megszűnt – nem jogosult új eljárást kezdeményezni. Az indítványozó fellebbezést terjesztett elő az elsőfokú szolgálati bíróság végzése ellen, álláspontja szerint ugyanis a szolgálati bíróság hatásköre rögzült, azt nem érintette bírói szolgálati jogviszonyának megszűnése. Ellenkező esetben azt kellene feltételezni, hogy a szolgálati bíróság hatáskör hiányában járt el bírói szolgálati viszonyának megszűnését követően. A Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.15/2016/4. számú végzésével helybenhagyta az elsőfokú szolgálati bíróság végzését, pontosítva az elsőfokú szolgálati bíróság indokolását. A másodfokú szolgálati bíróság szerint ugyanis nem az zárta el az új eljárás kezdeményezésének lehetőségétől az indítványozót, hogy bírói szolgálati viszonya megszűnt, hanem a Bjt. 129. § (1) bekezdésének azon fordulata, amely a fegyelmi eljárás alá vont bíró számára csak a jogerős fegyelmi határozat ellen teszi lehetővé ennek a rendkívüli jogorvoslatnak az igénybevételét. A tárgyi ügyben ugyanis az indítványozó bírói szolgálati viszonyának megszűnése miatt az indítványozóval szemben fegyelmi büntetés nem volt kiszabható. Jogerős fegyelmi határozat hiányában pedig a Bjt. 129. § (1) bekezdése szerinti új eljárás kezdeményezésére nincs lehetőség. Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.15/2016/4. számú végzése és a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzfF.16/2016/6. számú végzése sértik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseiben foglaltakat. Az indítványozó ezen felül hivatkozott még az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJE) 6. és 13. cikkére is és a Velencei Bizottság 683/2012. számú állásfoglalására is. Az indítványozó szerint a tisztességes tárgyaláshoz való jogát sértette, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság SzfF.16/2016/6. számú végzéséből nem derült ki sem az előadó bíró személye, sem a vizsgálóbiztos feladat- és hatásköre, illetve vizsgálatának eredménye. Továbbá sérelmezte, hogy nem kapott meg minden – az eljárás során keletkezett – iratot. Az indítványozó vitatta a másodfokú szolgálati bíróságnak a Bjt. 123. § (4) bekezdésére vonatkozó jogértelme-

zését is, az véleménye szerint „téves, öncélú és jogszabályellenes” volt. Az indítványozó végezetül előadta, hogy álláspontja szerint a hatékony jogorvoslathoz való jogától fosztotta meg a szolgálati bíróság azzal, hogy elzárta az új eljárás kezdeményezésének mint rendkívüli jogorvoslatnak az igénybevitelétől.

- [3] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit. Az Abtv. 51. §-a szerint az Alkotmánybíróság az arra jogosult indítványa alapján jár el, az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint pedig az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, melynek részletes feltételeit az 52. § (1b) bekezdés tartalmazza. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem fogadható be, mert az indítvány – az alábbiak szerint – nem tekinthető határozottnak.
- [4] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál előterjesztett kérelem akkor tekinthető határozottnak, ha az tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a támadott jogszabály, jogszabályi rendelkezés, illetve bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Jelen ügyben az indítványozó alkotmányjogi panaszában csak hivatkozott a tisztességes tárgyaláshoz és a jogorvoslathoz való jogra, de nem adott elő indokolást arra nézve, hogy a támadott bírói döntések miért és mennyiben sértik az Alaptörvényben biztosított jogait. Az Alkotmánybíróság megjegyzi továbbá, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke a hatósági eljárások tisztességességét garantálja, így a bírósági eljárásokra nem vonatkozik. Az Alkotmánybíróság végezetül utal azon állandó gyakorlatára is, amely szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik, a rendkívüli – azaz a már jogerős határozatokkal szemben igénybe vehető – jogorvoslat nem része a jogorvoslathoz való jog alkotmányos tartalmának {9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 68., 1/1994. (I. 7.) AB határozat, ABH 1994, 38., legutóbb megerősítette a 3094/2017. (IV. 28.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [5] Az Alkotmánybíróság – a fentiekben foglaltakra tekintettel – az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. § (1) és (3) bekezdése szerint eljárva, az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjára hivatkozva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. július 4.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1121/2017.

